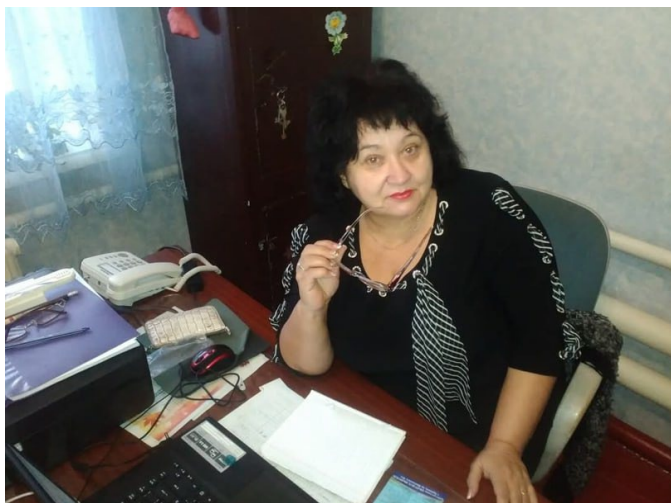

**Історія Людмили Шаповалової – учасниці обласного конкурсу
«Жінка Донеччини» 2025 року, в номінації «Сила добра та єдності»**

У невеличкому селі Костянтинівського старостинського округу живе жінка, яку знає кожен мешканець громади. Це — Шаповалова Людмила Анатоліївна, староста округу, людина, яка у важкі часи стала для багатьох опорою та надією. Її ім'я давно вже асоціюється з добротою,

відповідальністю та незламністю.

З початком 2022 року життя громади різко змінилося. Війна принесла випробування, яких ніхто не чекав, і в цей час особливо стало видно, хто здатний нести відповідальність не лише за себе, а й за інших. Людмила Анатоліївна не вагалася ані хвилини: вона взяла на себе непросту місію — допомагати всім, хто цього потребував.

Спершу це були військові, які проходили через громаду. Вона знаходила для них житло, піклувалася, щоб у кожного був дах над головою, гаряча їжа й відчуття, що тут їх чекають як рідних. Вона розуміла: для воїнів надзвичайно важливо знати, що тил міцний і підтримує їх. Разом із небайдужими жителями округу вона збирала харчові продукти, організовувала ночівлі, допомагала у найдрібніших побутових питаннях.

Але війна торкнулася не лише фронту. В її рідне село почали прибувати переселенці — люди, які втратили дім, втекли від обстрілів, залишивши все позаду. Дехто приїжджав із маленькими дітьми, дехто з літніми батьками, і всі вони були розгублені та налякані. Людмила Анатоліївна не дала нікому відчувати себе покинутим. Вона організувала гуманітарну допомогу: одяг, речі першої потреби. Вона домовлялася з волонтерами, писала прохання в різні організації, щоб громада мала найнеобхідніше.

Мешканці округу й досі згадують, як староста організовувала розвантажування машини з гуманітаркою, як ночами сиділа над списками потребуючих, щоб нічого не пропустити, аби кожна родина отримала свою частку допомоги. Її турбота була щирою, не показною. Люди бачили, що вона працює не для звітів чи «галочки», а від усього серця.

Та найбільше випробування випало на час, коли небезпека стала надто близькою. Саме тоді Людмила Анатоліївна взяла на себе ще одну надзвичайно важливу місію — організацію евакуації мешканців свого старостату. Вона особисто займалася тим, щоб люди мали транспорт, знали, куди рухатися і були вивезені у безпечні міста. Евакуювалися родини з дітьми, старенькі, хворі й ті, хто не міг самотійно подбати про себе. Її рішучість, чіткі дії та небайдужість врятували десятки життів. Для багатьох саме вона стала тією людиною, завдяки якій вони змогли уникнути небезпеки та знайти прихисток.

Часом їй доводилося приймати непрості рішення. Одних потрібно було заспокоїти, інших — підбадьорити, третім — знайти ліки. Але в будь-якій ситуації вона зберігала витримку й людяність. Людмила Анатоліївна мала дивовижний дар знаходити слова підтримки, які вселяли надію навіть у найскладніших обставинах.

Особливо вражало те, як вона вміла згуртовувати людей. Селяни, які спершу розгубилися й не знали, як діяти в умовах війни, завдяки її прикладу відчували, що разом можна вистояти. Вони об'єднувалися, допомагали один одному, і в цьому була велика заслуга старости.

За свою активну й невтомну роботу Людмила Шаповалова була відзначена грамотою від начальника Великоновосілківської військової адміністрації. Але для неї це не стало приводом для гордощів. Вона завжди повторювала: «Я просто роблю те, що має робити кожна людина у такий час. Ми повинні бути разом і підтримувати один одного».

Нове випробування та новий етап у житті розпочався з 14 лютого 2025 року. Саме тоді вона очолила Центр підтримки мешканців Великоновосілківської громади в смт. Васильківка. Під її керівництвом Центр став справжнім осередком турботи, де кожен міг знайти допомогу та підтримку. Людмила Анатоліївна організовує видачу гуманітарної допомоги, координує роботу з лікарями та юристами, щоб мешканці мали змогу отримати кваліфіковані консультації.

Особливу увагу вона приділяє дітям. Для малечі та підлітків проводяться свята, творчі заходи, майстер-класи, аби вони могли відволіктися від важких буднів, відчути радість та безтурботність дитинства. Не залишилися без уваги і дорослі — для них організовуються культурні події, зустрічі та спільні заходи, які гуртують громаду. За кожним її кроком — велика любов до людей, відданість своїй громаді та глибоке усвідомлення, що єдність і взаємопідтримка допомагають пережити найскладніші часи.

Сьогодні ім'я Шаповалової Людмили Анатоліївни відоме не лише у Костянтинопільському старостинському окрузі. Її діяльність показує, що

навіть у найважчі часи одна людина може змінити життя сотень інших. Це приклад справжнього добра — того, хто не тільки керує, а й служить людям, дарує їм підтримку та впевненість.